

ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС
Подхлъзването

James Hadley Chase
The Sucker Punch

© Любен Попов, превод, 2008 г.

© Виктор Паунов, библиотечно оформление и корица, 2008 г.

© Книгоиздателска къща „Труд“, 2008 г.

ISBN-13: 978-954-528-820-3

ДЖЕЙМС
ХАДЛИ ЧЕЙС

Подхлъзването

Превод от английски Любен Попов

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА **tryst**, 2008

Въведение

През отворения прозорец на бунгалото Чад виждаше леките вълни и широкия плаж, горещ и златист под слънцето. В далечината се очертаваха скалистите хълмове и виещият се път, по който трябваше да дойде Лари.

В бунгалото беше горещо. Вентилаторът бръмчеше и разпръскваше въздушен поток към потното лице на Чад.

Беше свалил якето си и седеше с навити ръкави; яките му, мускулести ръце бяха отпуснати на масата и между силните му пръсти димеше цигара.

Той беше едър и силен. Дългите часове под лятното слънце бяха придали на кожата му цвят на остарял махагон. Компактното му, с едри черти лице, тънкият, сякаш начертан с молив мустак, очертаната му челюст, с дълбока трапчинка на брадичката, решителните му устни и морскозелените му очи го правеха повече от обикновен красавец.

Посегна към бутилката скоч до магнетофона и си наля порядъчна доза чисто уиски. Отпи, като го търкаляше из устата си, преди да преглътне, и погледна часовника си. Беше три без двайсет. Имаше два часа и половина до появата на Лари. Ако сега започнеше да диктува без прекъсване, щеше да свърши за два часа и да му остане половин час. Достатъчно време.

Джеймс Хадли Чейс

Изпи половината уиски и стана, прекарвайки пръсти през гъстата си черна коса.

Насила погледна към леглото до отсрещната стена.

Сноп слънчева светлина падаше върху мъртвата жена, която лежеше по гръб. Главата и раменете ѝ висяха от далечната страна, скрита от погледа му. Така беше по-добре и той въздъхна с облекчение. Никога повече не искаше да види подутото, синьо-черно лице с изцъкленни очи и набъбнал език, подаващ се от зейналата уста.

С усилие отмести погледа си и отиде до мястото, където беше оставил тежкия гаечен ключ от комплекта на колата.

Взе ключа и го постави на масата, за да му е подръка. Седна и запали нова цигара.

Известно време остана така, втренчен в магнетофона, обмисляйки това, което щеше да каже. Но мисълта му постоянно отскачаше до другия край на стаята, виждаше ясно ужаса в очите на жената и как пръстите му потъваха в меката плът на шията ѝ.

– Е, хайде стига! – изрече той с груб и ядосан глас. – Избий си я от главата! Тя е мъртва. Мисли за себе си сега. Загазил си здравата и трябва да се измъкваш. Хайде, започвай!

Чад се пресегна и включи магнетофона на запис. Двете ролки се завъртяха и той се наведе над микрофона. Започна да говори бързо. Думите се изливаха като поток от устата му, докато лентата бавно се придвижваше от едната ролка към другата.

– Лично на вниманието на областния прокурор Джон Харингтън – каза той на микрофона. – Мистър Харингтън, това е самопризнание за убийство от мен, Чад Уинтърс, Литъл Идън, Калифорния. Датата е трийсети септември, часът е два и четирийсет и пет следобед.

Направи пауза, загледан в златните пясъци и синия океан. Вълните нежно заобикаляха далечните скали. Премести стола си по-близо до масата и продължи:

– Много лесно би било да ви разкажа за убийството, как го извърших и защо лейтенант Легит не ме арестува още в момента, щом разбра, че се касае за убийство. Но това не е всичко. Бих искал да чуете цялата история, за да знаете как започна всичко, защо започна и как се стигна до убийство. Имайте малко търпение, господин прокурор, и изслушайте този запис. Ще имате всички факти, които ви интересуват. Обещавам, че няма да се отегчите. Просто се отпуснете и слушайте...

Глава I

Някъде през май на миналата година си седях на бюрото в „Пасифик Банкинг Корпорейшън“ и си гледах работата, тоест правейки се, че си гледам работата и тази на банката. По това време бях чиновник, помощник по стоковите операции. Още сега искам да подчертая, че не съм роден за банков чиновник. Да седиш цял ден зад едно бюро и да се грижиш за хорските пари – това беше моята концепция за истински ад.

Та, през една майска утрин на бюрото ми бяха пристигнали пет писма със сутрешната поща. Четири от тях бяха от търговци, на които дължах пари и които заплашваха да пишат на банката относно дълговете ми. Петото беше от едно момиче. Пишеше ми, че била бременна, и ме питаше какво смятам да направя по въпроса.

Момичето не ме интересуваше – винаги съм се справял с жените, но четиримата търговци представляваха истински проблем. Трябваше да намеря пари отнякъде или да бъда изхвърлен от банката.

Страшно бях закъсал за пари и изглеждаше, че трябва да потърся „Шайлокс“ – заемната къща, от която впоследствие нямаше отърване. Тъкмо посягах към указателя за телефона на Лоуенстейн, когато звънна вътрешната линия.

– Уингърс – постарах се гласът ми да звучи бодър и трудоспособен. Стараех се да не рекламирам безделието си в банката.

– Мистър Уингърс, бихте ли дошли в кабинета на мистър Стърнууд, моля?

Тази покана означаваше само едно – неприятности. Стърнууд викаше при себе си членове от персонала единствено когато искаше да им поднесе ритник в задника. Е, признавам си, обля ме студена пот и получих аритмия. Дали някой от онези кучи синове не беше отишъл при Стърнууд? Или онази малка курва Пола? Или бях объркал нещо в работата си?

Докато вървах покрай дългата редица от бюра към кабинета на Стърнууд, усещах любопитните погледи на мижитурките. Знаеха къде отивам. Бяха тихи и порядъчни хорица. Повечето бяха женени, с безкраен наниз от дечурлига. Останалите просто изчакваха да се появи Мис Подходяща.

С изключение вероятно на Том Ледбийгър, всички те не ме одобряваха. Не им харесваше или кройката на дрехите ми, или начинът, по който се закачах с хубавите машинописки, или пък обемът работа, която извършвах. Неодобрението им личеше отдалече и те никога не се държаха приятелски с мен. На мен обаче не ми пукаше. Имах достатъчно приятели и отгоре на това не бяха такива тъпи, ограничени и стиснати хапльовци като колегите ми.

Почуках на вратата на Стърнууд, натиснах дръжката и влязох.

Не бях влизал в кабинета му, откакто се бях върнал на работа, след петгодишна служба в армията. Тогава беше доста приятелски настроен към мен. Посрещна

Джеймс Хадли Чейс

ме като герой с приказки от рода на: „Занапред ще имаш шансове за голям успех!“

Този път, изглежда, не изгаряше от желание да ме прегърне.

– Влез, Чад – той остави някакъв топ документи на бюрото си. – Седни.

Седнах, като внимавах да не се прегърбвам. Побутна към мен златна табакера. Запавихме с внушително мълчание, след което той каза:

– На колко години си, Чад?

– Трийсет и две, сър.

– С нас си от четири години?

– Да, сър.

– И три години отпреди да влезеш в армията?

– Точно така, сър.

– Ледбийтър е с нас от пет години. Как така е вече заместник-директор, а ти все още си чиновник?

– Може би той има по-голям късмет, сър – казах, сигурен, че иска да чуе точно това.

Той поклати глава.

– Причината е, че Ледбийтър се интересува от работата си и работи много, докато ти правиш колкото е възможно по-малко.

– Не е честно, сър... – започнах аз, но погледът му ме спря. Когато поискаше, ставаше костелив орех, а сега явно искаше.

– Не приемам извинения, Чад. Четох месечните ти отчети и наблюдавах отблизо работата ти през последните няколко седмици. Ти не работиш качествено и не се интересуваш от отдела си.

Устата ми пресъхна. Той ми сочеше вратата и аз не си правех илюзии, че ще мога да си намеря работа в друга банка.

ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС
Подхлъзването

Превод **Любен Попов**
Редактор **Надежда Делева**
Художник **Виктор Паунов**
Технически редактор **Станислав Иванов**
Коректор **Мери Великова**

Второ издание на „Труд“
Формат 32/84x108. Печ. коли 15,5

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ТРУД“
бул. „Цариградско шосе“ № 47, тел.: 942-23-87, 942-23-89
Разпространение – тел. 846-75-29
e-mail: office@trud.bg
www.trud.cc
www.znam.bg

Печат „ИНВЕСТПРЕС“ АД